

— Я, влизайте вжтре.
Чака ви софрата.

Прибрали се всички. Взе-
ли да вечерятъ.

Лъвътъ поотворилъ очи
и въздъхналъ:

„Нѣма никой вѣнка. Вече
сѣмъ отвѣрзанъ. Мога да
избѣгамъ.“

Тѣй си мислилъ лъвътъ.

Но изведнажъ вжтре
чулъ се викъ и тропотъ.
Дръннала машата:

— Ахъ ти, котарако!
Отъ сами софрата мръвка
ше ми дърпашъ! Нѣ ти
сега мръвка! Че ако ти
струва, други пжтъ пакъ
дърпай!

На двора изкочилъ сѣ
пребитъ грѣбъ котакътъ.

— Що има, роднино? —
попиталъ го лъвътъ.

— Пребиха ме, братко!

— Кой? Пакъ ли чо-
вѣкътъ?

— Той, ами кой други!

— Често ли те бие?

— День се не минава
да не ме наложи. Но инакъ
не може. Той е много си-
ленъ, па и сѣ умъ се бори!

— Отъ бой ли, роднино,
ти не си порасълъ.

— Постои и ти тука.
После ше се видимъ.

Уплашилъ се лъвътъ, и
димъ да го нѣма. Избѣ-
галъ далече. По горитѣ
наши не се върналъ вече.

Ранъ-Босилекъ,

